

LÓRINCZ P. GABRIELLA

Zászló

Pirosra

Fehérre

Zöldre festem

Éjjelente a ház falát.

Idegen zászlókat tép felettem

Évek óta már az ég.

Húzott határkötél fojtogat,

Minden más szín

Másé marad.

Marad.

Marad!

Piros

Fehér

Zöld

Marad

Ez alatt az ég alatt!

Egy nap veled

Mint első cigaretta füstjét

Magamba szívnálak reggelente,

Bódítanám veled egész lényemet,

Mint kávét, szürcsölném lelked legjavát,

S mint zaccot, kiköpném fájdalmaidat.

Úgy délután körül belédbarapnék,

Mint falat kenyérbe,

Mit csempespór pirít,

Este magamba öntenélek

Korsószámra, mint a sört.

Aztán ölelnélek egész éjjel

– csak lennél itt, csak jönnél el.

Ha lesz

*Ha lesz majd vágyad
Vállambhoz érni,
Lesz majd vállam,
Hogy hozzám érj.
Ha lesz majd csókod,
Mi enyém lebetne,
Lesz majd ajkam,
És visszacsókolok.
Ha lesz majd éjjel,
Mit tőlem kérsz,
A delet is feketévé teszem.
De, míg nincs szükséged rám,
Addig nem létezem.*

Búcsú

*Egyszer mindened voltam.
A hajnal vizében fürödtél velem.*

*Most halálos ágyam szélén ülve
Szótlanul simogatsz.
Látom, emlékezni szeretnél,
De éjszakáink mámorát
Az idő magába rágta.*

*Egyszer újra mindened leszek,
De a hajnalok kékje végleg megfakult.*